

II A Ka 340/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Marzanna A. Piekarska-Drażek

Sędziowie: SA Dorota Tyrała

SO (del.) Paweł Dobosz (spr.)

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2021 r.

sprawy

B. B. (1) córki J. i M. z d. G. urodzonej (...) w O.

J. T. syna W. i B. z d. I. urodzonego (...) w J.

oskarżonych o czyn z art. 280§2 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 26 maja 2020 r., sygn. akt XVIII K 78/20

1. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1.1. obniża orzeczoną wobec oskarżonej B. B. (1) karę pozbawienia wolności do 3 (trzy) lat pozbawienia wolności,

1.2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B., ponad zasądzoną w pkt II wyroku opłatę, kwotę 35,20 zł (trzydzieści pięć złotych, dwadzieścia groszy) z tytułu niezbędnych i udokumentowanych wydatków adwokata ustanowionego z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem pierwszej instancji ;

2. utrzymuje wyrok w mocy w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonych B. B. (1) i J. T.;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów K. C. i R. B. po kwocie 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a nadto na rzecz adw. R. B. kwotę 5,90 zł (pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) z tytułu niezbędnych i udokumentowanych wydatków adwokata ustanowionego z urzędu;

4. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 340/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 26.05.2020 r. sygn. akt XVIII K 78/20.

1.2. ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. ***Granice zaskarżenia***

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. ***Wnioski***

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. ***Ustalenie faktów***

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. ***Ocena dowodów***

1.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. <i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Nie ulega wątpliwości w okolicznościach sprawy, że oskarżona decydując się na popełnienie rozboju na		

pokrzywdzonym nie wiedziała, że w jego trakcie jeden ze sprawców posłuży się nożem. Akceptowała ona użycie wobec J. Ł. przemocy, o czym świadczy jej przyzwalające na takie działania zachowanie. Nie ingerowała ona w działania najbardziej agresywnego ze współsprawców gdy brutalnie bił rękoma i nogami po twarzy pokrzywdzonego. Rzeczywiście jak wynika z zapisów monitoringu oskarżona w pewnym momencie zdarzenia zaczęła odciągać jednego z mężczyzn od pokrzywdzonego, hamować jego działania. Dla ustalenia jaki był cel tych czynności oskarżonej odwołać się należy do jej wyjaśnień. Wedle B. B. (1) wówczas gdy rozpoznany przez nią R. V., przyłożył do gardła pokrzywdzonego nóż i groził mu, że go zabije, odciągnęła go, bo nie chciała, żeby pokrzywdzonego zabił (k. 138). Celem zachowania oskarżonej było zatem przeciwstawienie się użyciu noża przez współsprawcę.

Kwalifikowany typ przestępstwa rozboju z art. 280§2 k.k. polega na posłużeniu się nożem przez sprawcę wobec pokrzywdzonego celem dokonania kradzieży, albo na działaniu wspólnie z osobą, która takim przedmiotem się posługuje. Sprzeciw wobec użycia noża nie oznacza, że osoba go wyrażająca nie zgadza się również na posłużenie się takim nożem dla osiągnięcia określonego celu. Nie jest przecież wykluczone, że współsprawca akceptował będzie posłużenie się nożem, a takiej akceptacji nie będzie wyrażał dla użycia noża i spowodowania nim obrażeń ciała u pokrzywdzonego. Dla ustalenia jaki był zakres zgody jednego sprawcy na zachowania drugiego istotna jest treść porozumienia między nimi, a do jakiego mogło

dojść przed popełnieniem czynu. W okolicznościach niniejszej sprawy takie porozumienie nie zostało w sposób precyzyjny zwerbalizowane między współsprawcami. Jak wynika jednak z wyjaśnień oskarżonej miało dojść do napaści na pokrzywdzonego (k. 138). Przekonując zatem J. Ł. do oddalenia się w miejsce, gdzie do takiej napaści miało dojść, oskarżona przewidywała, że użyte zostaną wobec pokrzywdzonego takie środki oddziaływania, które pozwolą na dokonanie kradzieży. Typowymi w tym zakresie czynnościami mogło być zatem użycie przemocy, czy też groźby spowodowania jeszcze bardziej poważniejszych obrażeń ciała niż te, jakie przemocą zostały spowodowane, gdy okazała się ona niewystarczająca, by wpłynąć na wolę ofiary i dokonać zaboru rzeczy stanowiących jej własność. Oskarżona wykonała zatem istotne czynności, umożliwiające pozostałym mężczyznom dokonanie rozboju. Zgadzała się też na użycie takiej przemocy wówczas gdy została ona zastosowana, bo wynikało to również z jej przyzwolenia na takie działania. Sama zresztą jak przyznała kopnęła w trakcie rozboju pokrzywdzonego (k. 138, 403).

Porozumienie współsprawców na poszczególne ich działania nie musi jednak wynikać wyłącznie z uzgodnień podjętych przed popełnieniem czynu, ale także z zachowań podejmowanych w trakcie zdarzenia. Wówczas gdy podejmowane są przez współsprawcę zachowania, które wykraczają poza zawarte porozumienie, albo wyobrażony przez nich plan przestępstwa weryfikacją tego czy pozostałe osoby zgadzają się na podjęcie tych nowych

działań jest ich na nie reakcja. Brak takowej i dalsze wykonywanie tych samych czynności oznacza, że swoim zamiarem obejmują również te nowe działania współsprawcy, bo nie sprzeciwiają się im i korzystają w przebiegu przestępstwa ze skutków takich działań zmierzających do realizacji wspólnego celu.

Odnosząc zachowanie oskarżonej do znamion czynu z art. 280§2 k.k. istotne jest ustalenie czy działała ona wspólnie z osobą, która posługiwała się nożem od momentu, gdy zauważyła, że nożem tym się posługuje. Pomimo, że oskarżona nie godziła się na użycie noża to posłużenie się nożem nie spowodowało, że odstąpiła ona od czynności podejmowanych przez pozostałych współsprawców. Nie oddaliła się od miejsca zdarzenia. Nie próbowała sprowadzić pomocy dla pokrzywdzonego, a razem z mężczyznami udała się do bankomatu, w którym wypłacone zostały pieniądze z zabranej pokrzywdzonemu karty bankomatowej. Jak również wynikało z jej relacji na koniec zdarzenia zabrała pokrzywdzonemu czapkę (k. 403), a więc już po tym jak wobec J. J. (2) posłużono się nożem. Oskarżona wykorzystwała zatem uprzednio podjęte przez współsprawców czynności wykonawcze w postaci użycia przemocy i posłużenia się nożem, by dokonać zaboru rzeczy. Zachowanie to świadczy o tym, że działała ona wspólnie z osobą, która posłużyła się nożem, bo w ten sposób wyczerpała jedno ze znamion przestępstwa rozboju. Dokonała kradzieży rzeczy.

Zestawienie tych czynności z deklaracją oskarżonej o braku zgody na użycie noża przez jednego ze

współsprawców dowodzi zatem, że akceptowała te wszystkie czynności pozostałych współsprawców, które zmierzały do wywarcia wpływu na wolę pokrzywdzonego. Nie akceptowała jednak tych działań w takim zakresie, w jakim mogłoby dojść do użycia noża i do zabójstwa pokrzywdzonego. Zwrócić też należy uwagę, że oskarżona decydując się na udział w napaści na pokrzywdzonego miała świadomość, że mogą zostać wobec niego podjęte różne środki oddziaływania, by wpłynąć na jego wolę i albo wymusić wydanie należących do niego rzeczy, albo doprowadzić do ich zaboru. Przy takim wyobrażeniu tego jaki ma mieć przebieg zaplanowane przestępstwo typowym zachowaniem, które mogłoby pozwolić na realizację zamierzeń sprawców byłoby zastosowanie groźby karalnej. Okazanie noża i groźba zabójstwa z pewnością mogą być uznane za rodzaj takiej groźby. Zachowanie jednego ze współsprawców, który nożem się posłużył nie było, więc przeciwne temu, co sprawcy chcieli osiągnąć i w jaki sposób. Oskarżona sprzeciwiła się natomiast użyciu noża, a zaakceptowała skutki posłużenia się nim, bo w dalszym czasowym następstwie zabrała rzecz należącą do pokrzywdzonego i oddaliła się ze współsprawcami z miejsca przestępstwa. Była z nimi przy wypłacaniu pieniędzy ze skradzionej karty bankomatowej. Nikt oskarżonej do tych czynności nie zmuszał. Zrobiła to dobrowolnie, a swoim zachowaniem w żaden sposób nie zmanifestowała sprzeciwu wobec dokonanego rozboju.

Sąd pierwszej instancji dokonał zatem prawidłowych ustaleń faktycznych przypisując oskarżonej

<p>zachowania w ramach art. 280§2 k.k. m.in. w zakresie działania wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współsprawcami przy posłużeniu się nożem wobec pokrzywdzonego celem zaboru jego karty bankomatowej i podaniu kodu PIN. Sprzeciw oskarżonej nie dotyczył bowiem posłużenia się nożem, a więc nie dotyczył środka, jaki miałby wywrzeć wpływ na wolę pokrzywdzonego. Reakcja oskarżonej dotyczyła użycia noża, co nie stanowi znamienia zbrodni rozboju i przez to nie eliminuje możliwości przypisania jej takiego czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonej jako przestępstwa z art. 280§1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W związku z tym, że zarzut apelacji był niezasadny w konsekwencji za niezasadny uznano również wniosek o zmianę wyroku w zakresie podniesionego zarzutu.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Podzielić należy w części zarzut apelacji. Zwrócić należy bowiem uwagę na istotną dysproporcję między okolicznościami łagodzącymi występującymi w istotnie różnym natężeniu po stronie obojga oskarżonych oraz wymiarem orzeczonej wobec nich kary. Faktycznie jedyną okolicznością dodatkową obciążającą B. B. (1) w porównaniu z J. T. była jej uprzednia karalność. W ocenie sądu odwoławczego okoliczność ta nie mogła jednak nabrać takiego znaczenia przy innych korzystnych dla oskarżonej okolicznościach, by usprawiedliwić wymierzenie jej kary 4 lat pozbawienia wolności. Sąd okręgowy całkowicie pominął, bo okoliczności tej nie wskazał wśród tych, jakie miały wpływ na wymiar kary, postawę oskarżonej w czasie czynu. Uznać bowiem należy, że zachowanie oskarżonej zapobiegło eskalacji agresji ze strony jednego ze współsprawców. Sąd okręgowy dał wiarę w całości wyjaśnieniom oskarżonej ze śledztwa, a wynikało z nich, że w obawie przed użyciem noża, odciągnęła ona mężczyznę, który nim się posługiwał, od pokrzywdzonego. Zapis monitoringu świadczy o tym, że sprawca ten była bardzo pobudzony w trakcie zdarzenia i brutalnie wobec J. J. (2) używał przemocy, co mogło wzbudzać uzasadnioną obawę, że groźba użycia przez niego noża zostanie spełniona. W okolicznościach sprawy zachowanie oskarżonej należało, więc uznać za wyjątkowe, które minimalizowało możliwe negatywne skutki napaści na pokrzywdzonego. Fakt ten został całkowicie niedoceniony przez sąd pierwszej instancji przez co kara orzeczonej wobec oskarżonej jest niewspółmierna

do społecznej szkodliwości jej czynu i niesprawiedliwa. Nadto sąd pierwszej instancji nie nadał odpowiedniego znaczenia innym okolicznościom łagodzącym wobec oskarżonej. B. B. (1) w toku śledztwa przyznała się od razu do popełnienia zarzucanego mu czynu w odróżnieniu od drugiego oskarżonego. Złożyła wyjaśnienia, które za wiarygodne zostały uznane. W tym zakresie także rozpoznała inne osoby uczestniczące w rozboju. Wyrażony przez oskarżoną żal i skrucha znalazły zatem potwierdzenie w jej rzeczywistej postawie procesowej. Nie były pozorowane, ale swoje źródło miały w jej negatywnym stosunku do czynu, jakiego się dopuściła. Przedstawione okoliczności nakazywały istotnie odmiennie potraktować przy wymiarze kary B. B. (1) w porównaniu z J. T.. Sam fakt uprzedniej karalności oskarżonej nie uzasadniał zmarginalizowania tych pozytywnych składników jej postawy z czasu czynu i z etapu procesu.

Nie można natomiast podzielić tych racji obrońcy, które miałyby zmierzać do nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonej. B. B. (1) oczywiście miała świadomość planów jej współtowarzyszy, ponieważ wiedziała, że namawia pokrzywdzonego do oddalenia się w miejsce, gdzie miało dojść do jak powiedziała napaści na niego. Nie wiedziała co prawda, że jeden ze sprawców posłuży się nożem, ale takie jego zachowanie zaakceptowała i sprzeciwiła się wyłącznie użyciu noża. Szerzej te kwestie omówione zostały przy ocenie poprzedniego zarzutu apelacji. Z uwagi na

zakres czynności wykonawczych zbrodni rozboju takie zachowanie oskarżonej nie doprowadziło do dekompletacji znamion zarzucanego jej czynu, bo użycie noża do nich nie należy. Pomimo, że zachowanie oskarżonej w trakcie przestępstwa nie charakteryzowało się użyciem przemocy w stopniu porównywalnym do najbardziej agresywnego sprawcy to jednak jej zachowanie uznać należało za istotne w przebiegu przestępstwa i mające sprawczy charakter. Gdyby nie oskarżona nie doszłoby do popełnienia zbrodni rozboju, bo to ona, wiedząc o zamierzeniach pozostałych mężczyzn, przekonała pokrzywdzonego, by oddalił się w miejsce, gdzie miało dojść do napaści na niego. Przyznanie się oskarżonej do popełnienia czynu i złożenie przez nią wyjaśnień oceniać, więc należy jako istotne okoliczności łagodzące, ale w kontekście wniosku o nadzwyczajne złagodzenie kary uwzględnić należy, że organy ścigania, w czasie kiedy oskarżona swoje wyjaśnienia składała, dysponowały istotnymi informacjami dotyczącymi jej sprawstwa i pozostałych osób. Przede wszystkim na podstawie zapisów monitoringu i zeznań pokrzywdzonego doszło do zatrzymania oskarżonych. Te informacje pozwoliły na wytypowanie także pozostałych współsprawców. Postawa procesowa oskarżonej powinna zatem być postrzegana jako istotna okoliczność łagodząca, ale uzyskane od niej informacje nie miały przełomowego, decydującego znaczenia dla kierunku prowadzenia sprawy.

Nie miała znaczenia dla oceny zarzutu obrońcy jej uwaga o tym, że oskarżona rozstała się z pozostałymi uczestnikami rozboju,

<p>bo to z jej wyjaśnień wynika, że była przy tym jak wypłacane były pieniądze przy użyciu skradzionej karty bankomatowej (k. 138). Argumenty obrońcy przeciwne są zatem treści wyjaśnień oskarżonej. Sam natomiast fakt, że oskarżona mogła bać się pozostałych mężczyzn nie uchyla jej odpowiedzialności, bo nie musiała podejmować działań, które do popełnienia zbrodni doprowadziły.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Orzeczenie nadzwyczajnego złagodzenia kary, ewentualnie orzeczenie kary łagodniejszej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Poprzez wymiar kary sąd ma kształtować również świadomość prawną społeczeństwa, a w tym zakresie ma istotny znaczenie przekaz wspierający sprawców, którzy przyznają się do popełnienia czynu, składają wyjaśnienia i wyrażają rzeczywisty żal i skruchę. W takiej bowiem sytuacji dla realizacji funkcji wychowawczej kary nie ma potrzeby orzekania kar wykraczających poza rzeczywistą potrzebę oddziaływania resocjalizacyjnego jeżeli sam przebieg procesu karnego i postawienie w stan oskarżenia wpłynęło pozytywnie na zmianę postawy sprawcy i wyrażenie negatywnego stosunku do czynu jakiego się dopuścił. Uwzględniając zatem wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia okoliczności łagodzące sąd odwoławczy uznał,</p>		

że kara 3 lat pozbawienia wolności będzie we właściwy sposób odpowiadać społecznej szkodliwości zachowania oskarżonej oraz jej właściwościom osobistym ocenianym w szczególności w oparciu o zaprezentowaną w toku procesu postawę. Jak stwierdzono we wcześniejszej części uzasadnienia nie było podstaw faktycznych i prawnych do orzeczenia nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonej.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok został utrzymany w mocy w zakresie przyjętej przez sąd okręgowy kwalifikacji prawnej przypisanego B. B. (1) czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Niezasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p>	
<p>1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Złagodzona wymierzona wobec B. B. (1) karę do 3 lat pozbawienia wolności.	
Zwiąże o powodach zmiany	
Częściowe uznanie za zasadne zarzutu o rażącej niewspółmierności orzeczonej przez sąd pierwszej instancji kary pozbawienia wolności.	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3, 4	Na podstawie §17 ust. 2 pkt 5, §4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. kwotę 738 zł w tym 23 % VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolniono oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa. Uznano, że z uwagi na pozbawienie wolności skazanej nie ma ona możliwości zapłaty kosztów sądowych w sprawie tym bardziej, że obciążona jest obowiązkiem alimentacyjnym.

7. PODPIS
Dorota Tyrała Marzanna A. Piekarska-Drązek Paweł Dobosz

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej B. B. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt I wyroku	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana